

m

d

d

3

Shahpour Pouyan

Skyhigh is my place

Still uit de film *The Grumman Challenge* met de in aanbouw zijnde verkeerstoren van de Isfahan luchtmachtbasis. © Northrop Grumman Corporation, datum onbekend

Image tirée du film *The Grumman Challenge* montrant la tour de contrôle de la base aérienne d'Ispahan en construction.
© Northrop Grumman Corporation, date inconnue

Still from the film *The Grumman Challenge* depicting the air control tower of the Isfahan air base under construction.
© Northrop Grumman Corporation, date unknown

Skyhigh is my place van Shahpour Pouyan vult de patio-zaal van Museum Dhondt-Dhaenens gedeeltelijk met tarwe en plaatst een grootschalige militaire verkeerstoren omgekeerd in de patio. Door deze twee elementen te verenigen, roept Pouyan een beeld op van de Iraanse Revolutie van 1979 en in het bijzonder de betrokkenheid van zijn vader bij dit historische moment. Op het hoogtepunt van de Revolutie nam Pouyans vader, als straaljager-ingenieur deel aan een collectieve poging om tarwe te planten op zijn militaire basis in de buurt van Isfahan.

Wat volgt is een uittreksel van een gesprek tussen kunsthistoricus Pepe Karmel (PK) en de kunstenaar (SP) over *Skyhigh is my place* en de geopolitieke context ervan. Het volledige gesprek is opgenomen in de rijk geïllustreerde monografie, samen met een nieuw essay van de kunsthistorica Media Farzin, die MDD uitgeeft. (Verschijningsdatum: december 2021.)

PK De tegenstelling tussen tarwe en een luchtverkeerstoren zou surrealistisch lijken zelfs als de toren niet op zijn kop stond. Het verbouwen van tarwe is een eeuwenoude activiteit, die teruggaat tot het begin van de landbouw en de beschaving in Mesopotamië. Maar de wereld van vliegtuigen en verkeerstorens is bij uitstek modern. Misschien symboliseren vliegtuigen het moderne leven, zoals tarwe de oudheid symboliseert? Waarom de kruising van deze twee elementen in je installatie?

SP In 1979, toen de Revolutie plaatsvond, werkten mijn vader en zijn collega's op een militaire basis. In die tijd waren ze zeer positief over de veranderingen die plaatsvonden. Ze zaten boordevol energie. Zij hadden het gevoel dat zij de controle hadden en de loop van hun leven konden veranderen. Iemand zei tegen mijn vader: "We hebben een sterk leger, dus we kunnen het land verdedigen. Niemand durft Iran aan te vallen. Maar we

hebben niet genoeg tarwe. Waarom doen we daar niet iets aan? Laten we met de landbouw beginnen. We kunnen genoeg tarwe verbouwen om Iran onafhankelijk te maken."

Ze besloten simpelweg om tarwe te gaan verbouwen. Ze gingen 's morgens vroeg naar de boerderij, deden dan hun werk op de basis en werkten vervolgens weer op de boerderij tot laat in de avond. Ze hadden tijd en land genoeg.

PK Wanneer zijn ze daarmee begonnen? Tijdens de Revolutie? Was er een voedselcrisis die hen hiertoe aanzette? Was er een tekort?

SP Al deze dingen gebeurden na de Revolutie, van 1979 tot 1981. Er was geen tekort, maar ik moet toevoegen dat tarwe in Iran een strategisch gewas is. Brood is heel belangrijk in de Iraanse keuken, net als in het oude Rome, waar de keizers wisten dat zij moesten zorgen voor "brood en spelen". Het vliegtuig symboliseerde de komst van modernisme en veiligheid in Iran. De Sjah was geobsedeerd door de luchtmacht. Geopolitiek gezien zijn wij een land dat omringd is door bergen; het is niet gemakkelijk voor een leger om het Iraans grondgebied binnen te vallen. Maar onze achilleshiel is de lucht. Iran had een sterke luchtmacht nodig voor zijn verdediging. Ik denk dat de Sjah daarom zoveel in vliegtuigen investeerde. Hij testte zelfs eigenhandig F-14 vliegtuigen om de beslissing over de aankoop te nemen.

Revoluties beloven altijd het volk te voeden, en tarwe, als strategisch gewas, werd het symbool van de Revolutie. Het is de sikkel in de hamer-en-sikkel. Tarwe werd het icoon van de militaire landbouw als inspanning om de Revolutie te ondersteunen. Tarwe en landbouw spelen een grote rol in de kunstgeschiedenis. Je ziet het in Vlaamse en Italiaanse schilderkunst uit de Renaissance. Je ziet het terug in communistische propaganda van de Sovjet-Unie tot China en Cuba...

Skyhigh is my place de Shahpour Pouyan remplit partiellement de blé l'espace d'exposition principal du Musée Dhondt-Dhaenens et inverse une tour de contrôle militaire dans sa cour intérieure. En réunissant ces deux éléments, Pouyan évoque la Révolution iranienne de 1979 et plus particulièrement l'implication de son père dans ce moment historique. Au plus fort de la Révolution, le père de Pouyan, ingénieur en électronique pour avions de chasse, a participé à un effort collectif pour planter du blé sur sa base militaire près d'Ispahan.

Ce qui suit est extrait d'une conversation entre l'historien de l'art Pepe Karmel (PK) et l'artiste (SP) sur *Skyhigh is my place* et son contexte géopolitique. La conversation complète est reproduite dans la monographie richement illustrée publiée par le MDD, qui comprend aussi un nouvel essai de l'historienne de l'art Media Farzin. (Lancement en décembre 2021.)

PK La juxtaposition du blé et d'une tour de contrôle semblerait surréaliste même si la tour n'était pas à l'envers. La culture du blé est une activité ancienne, qui remonte aux débuts de l'agriculture et de la civilisation en Mésopotamie. Mais le monde des avions et des tours de contrôle est par essence moderne. Est-ce que les avions symbolisent la vie moderne comme le blé symbolise le monde antique ? Pourquoi rapprocher ces éléments dans ton installation ?

SP En 1979, lorsque la Révolution a eu lieu, mon père et ses collègues travaillaient sur leur base militaire. À l'époque, ils étaient très optimistes quant aux changements qui se produisaient. Ils étaient pleins d'énergie. Ils sentaient qu'ils pouvaient déterminer le cours de leur vie. Quelqu'un avait dit à mon père « Nous avons une armée

forte, nous pouvons donc défendre le pays. Personne n'ose attaquer l'Iran. Mais nous n'avons pas assez de blé. Pourquoi ne faisons-nous pas quelque chose à ce sujet ? Commençons à cultiver. Nous pouvons faire pousser assez de blé pour aider à rendre l'Iran indépendant. » Ils ont simplement décidé de commencer à cultiver du blé. Ils sortaient pour cultiver tôt le matin, puis faisaient leur travail sur la base, puis travaillaient à nouveau la terre jusque tard dans la soirée. Ils avaient le temps et beaucoup de terre.

PK Quand est-ce qu'ils ont commencé ? Pendant la Révolution ? Y avait-il une crise alimentaire qui les a poussés à faire ça ? Une pénurie ?

SP Tout cela s'est passé après la Révolution, de 1979 à 1981. Il n'y a pas eu de pénurie, mais je dois ajouter

qu'en Iran, le blé est la culture la plus stratégique. Le pain est très important dans le régime iranien, comme il l'était dans la Rome antique, où les empereurs savaient qu'ils devaient fournir « du pain et des jeux. » L'avion symbolise l'arrivée du modernisme et de la sécurité en Iran. Le Shah était obsédé par l'armée de l'air. Géopolitiquement, nous sommes un pays entouré de montagnes ; il n'est pas facile pour une armée d'envahir le territoire iranien. Mais notre talon d'Achille, c'est le ciel. L'Iran a besoin d'une armée de l'air puissante pour sa défense. Je pense que c'est pour cela que le Shah a tant investi dans les avions. Il a même testé lui-même des avions F-14 avant de prendre la décision de les acheter.

Les révolutions promettent toujours de nourrir le peuple, et le blé, en tant que culture stratégique, est devenu le symbole de la Révolution. C'est la faucille dans l'emblème national de la faucille et du marteau. Le blé est devenu le symbole de l'agriculture militaire en tant que performance pour soutenir la Révolution. Évidemment, le blé et l'agriculture jouent un rôle important dans l'histoire de l'art. On les voit dans la peinture flamande et italienne de la Renaissance. On les retrouve dans la propagande communiste de l'Union soviétique à la Chine et à Cuba...

Shahpour Pouyan's vader inspecteert een F-14 Tomcat gevechtsvliegtuig op de productielijn van Northrop Grumman in Long Island, VS, 1975. Courtesy van de kunstenaar

Le père de Shahpour Pouyan, examinant un avion de chasse F-14 Tomcat sur la chaîne de production de Northrop Grumman à Long Island, États-Unis, 1975. Courtesy de l'artiste

Shahpour Pouyan's father examining an F-14 Tomcat fighter jet on the production line at Northrop Grumman in Long Island, USA, 1975. Courtesy of the artist

Skyhigh is my place by Shahpour Pouyan partially fills the main exhibition space of Museum Dhondt-Dhaenens with wheat and inverts a large-scale military control tower in its patio. By uniting these two elements, Pouyan summons the Iranian Revolution of 1979 and specifically his father's involvement in this historic moment. At the height of the Revolution, Pouyan's father, an electronic engineer for jet fighters, took part in a collective effort to plant wheat on his military base near Isfahan.

What follows is an excerpt from a conversation between art historian Pepe Karmel (PK) and the artist (SP) about *Skyhigh is my place* and its geo-political context. The full conversation is reproduced in the richly illustrated monograph published by MDD, along with a new essay by the art historian Media Farzin. (Release date: December 2021.)

PK The juxtaposition of wheat and an air control tower would seem surreal even if the tower weren't upside-down. Growing wheat is an ancient activity; it goes back to the beginnings of agriculture and civilisation in Mesopotamia. But the world of aeroplanes and control towers is quintessentially modern. Perhaps aeroplanes symbolise modern life the way that wheat symbolises the ancient world? Can you say more about the events that led to their intersection in your installation?

SP In 1979, when the Revolution occurred, my dad and his colleagues were working on their military base. At the time, they were very positive about the changes that were happening. They had a lot of energy. They felt that they were in control and could change the course of their life. Somebody told my father, "We have a strong military, so we can defend the country.

No one dares to attack Iran. But we don't have enough wheat. Why don't we do something about that? Let's start farming. We can grow enough wheat to help make Iran independent." So they just decided to start growing wheat. They would go out to farm early in the morning, then do their jobs on the base, then work on the farm again until later in the evening. They had time and plenty of land.

PK When did they start doing this? During the Revolution? Was there a food crisis that provoked them to do this? Was there a shortage?

SP All these things happened after the Revolution, from 1979 until 1981. There was no shortage, but I should explain that in Iran wheat is the most strategic crop. Bread is quite important in the Iranian diet, as it was in ancient Rome, where the emperors knew they had to provide "bread and circuses".

The airplane symbolised the arrival of modernism and security in Iran. The Shah was obsessed with the Air Force. Geopolitically, we are a country surrounded by mountains; it's not easy for an army to invade Iranian territory. But our Achilles' heel is the sky. Iran needed a strong Air Force for its defence. I think that's why the Shah invested so much in planes. He even tested F-14 airplanes himself to make the decision regarding their purchase.

Revolutions always promise to feed the people, and wheat, as a strategic crop, became the symbol of the Revolution. It is the sickle in the hammer-and-sickle national emblem. Wheat became the iconography of military farming as a performance in support of the Revolution. Wheat and farming play a large role in art history. You see them in Flemish and Italian painting from the Renaissance. You see them again in Communist propaganda from the Soviet Union to China and Cuba...

Over de kunstenaar

Shahpour Pouyan (1979, Isfahan) heeft een MFA van het Pratt Institute, New York, en een MFA in schilderkunst van de Teheran University of Art. Pouyan heeft deelgenomen aan verschillende tentoonstellingen in instellingen als de Lahore Biënnale; National Art Museum of China, Beijing; British Museum, Londen; en Kochi-Muziris Biënnale, Kochi Island. Zijn werk is opgenomen in particuliere en publieke collecties, waaronder The Metropolitan Museum of Art, The British Museum, The Abby Weed Grey Collection of Modern Asian and Middle Eastern Art, en het Herbert F. Johnson Museum of Art.

Editie

Voor *Skyhigh is my place* heeft Shahpour Pouyan een bierglas in een speciale editie vervaardigd. Elk glas is handgemaakt, in een oplage van 300. Bij aankoop van twee glazen gaat de set vergezeld van een limited edition magnum bierfles Ouwen Duiker van Hedonis Ambachtsbier, waarvoor de kunstenaar het etiket heeft ontworpen.

€ 95 per glas

€ 170 voor een set van twee

À propos de l'artiste

Shahpour Pouyan (1979, Isfahan) a obtenu un MFA du Pratt Institute de New York et un MFA en peinture de l'Université d'art de Téhéran. Il a participé à de nombreuses expositions dans des institutions telles que la Biennale de Lahore ; le National Art Museum of China à Pékin ; le British Museum de Londres ; et la Biennale Kochi-Muziris sur l'île de Kochi. Ses œuvres font partie de collections privées et publiques, dont le Metropolitan Museum of Art, le British Museum, la Abby Weed Grey Collection of Modern Asian and Middle Eastern Art et le Herbert F. Johnson Museum of Art.

Edition

Pour *Skyhigh is my place*, Shahpour Pouyan a créé un verre fabriqué à la main, dans une série limitée et signée de 300 exemplaires. Tout achat de deux verres est accompagné d'une bouteille de bière magnum Ouwen Duiker de Hedonis Ambachtsbier en édition limitée, dont l'artiste a conçu l'étiquette.

€ 95 pour un verre

€ 170 pour deux

About the artist

Shahpour Pouyan (1979, Isfahan) holds an MFA from Pratt Institute, New York, and an MFA in Painting from the Tehran University of Art. Pouyan has participated in numerous exhibitions at institutions including the Lahore Biennial; National Art Museum of China, Beijing; British Museum, London; and Kochi-Muziris Biennale, Kochi Island. His work is part of private and public collections including The Metropolitan Museum of Art, The British Museum, The Abby Weed Grey Collection of Modern Asian and Middle Eastern Art, and the Herbert F. Johnson Museum of Art.

Edition

For *Skyhigh is my place*, Shahpour Pouyan has produced a special edition of 300 handmade signed beer glasses. With each purchase of two glasses comes a limited edition magnum beer bottle Ouwen Duiker by Hedonis Ambachtsbier, for which the artist has designed the label.

€ 95 per glass

€ 170 for two

Luca Frei

Untitled (walk), 2019

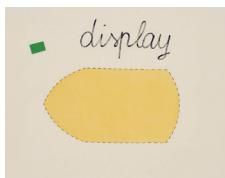
Untitled (display), 2019

Untitled (play), 2019

Untitled (learn), 2019

Courtesy the artist and

Galerie Barbara Wien, Berlin

working

Luca Frei

spacing

moving

De eerste solopresentatie van Luca Frei in België gaat in op kwesties rond tijd, verbondenheid en schaal, aan de hand van een reeks werken die alledaagse handelingen belichten.

working spacing moving brengt werk van 2003 tot 2021 van de kunstenaar samen, waaronder werk dat speciaal in opdracht voor de tentoonstelling werd gemaakt. Een van de nieuwe producties is een video- en performanceproject in samenwerking met danseres en choreografe Majula Drammeh uit Stockholm. Frei heeft de tentoonstelling in MDD opgevat als een ludieke en ervaringsgerichte omgeving, met geluid, video, meubels, textiel en maquettes. De bezoeker wordt bewust gemaakt van vluchtige gebaren en bewegingen die vaak onopgemerkt blijven, zoals zitten, staan, leunen en dansen (om de titel van een van de werken uit de tentoonstelling te gebruiken).

La première exposition personnelle de Luca Frei en Belgique s'intéresse aux questions liées au temps, au sentiment d'appartenance et à l'échelle, à travers une série d'œuvres qui mettent en évidence des mouvements corporels quotidiens.

working spacing moving réunit des œuvres de 2003 à 2021, y compris de nouvelles productions réalisées spécialement pour l'exposition. Frei a conçu l'exposition au Musée Dhondt-Dhaenens comme un environnement ludique et expérientiel, avec du son, de la vidéo, du mobilier, des éléments textiles et des maquettes. Le visiteur prend conscience de gestes et de mouvements fugaces qui passent souvent inaperçus, comme s'asseoir, se tenir debout, se pencher et danser (pour reprendre le titre d'une des œuvres de l'exposition).

The first solo presentation of Luca Frei in Belgium reflects on issues related to time, the sense of belonging, and scale, through a series of works that highlight everyday movements.

working spacing moving brings together works by the artist from 2003 to 2021, including productions made specially for the exhibition. Frei conceived the exhibition at MDD as a ludic and experiential environment, with sound, video, furniture textile elements and maquettes. The visitor is made aware of fleeting gestures and movements that often go unnoticed, such as sitting, standing, leaning and dancing (to borrow from the title of one of the works in the exhibition).

De scenografische installaties en sculpturen zijn in de tentoonstelling hernomen als miniatuur-modellen op schaal 1:10.

Les installations scénographiques et sculptures sur cette double page sont repris dans l'exposition comme modèles miniatures à l'échelle 1:10.

The scenographic installations and sculptures in this spread are shown in the exhibition as miniature models in scale 1:10.

5611-NH, Van Abbemuseum, Eindhoven, 2010

De uitgestrekte installatie, bestaande uit een lange keten van kettingen en hout, was een sculptuur, rekwisiet en werktuig en dus een responsief en tactiel gebruiksobject.

Comme une longue procession de chaînes et de bois, l'installation était à la fois une sculpture, un accessoire, un outil et donc un objet sensible, tactile et ludique.

A long procession of chain and wood, the sprawling installation was a sculpture, a prop, a tool and thus a responsive and tactile object to be handled and played with.

Courtesy the artist and Galerie Barbara Wien, Berlin
Photo: Peter Cox

Simone Forti, See Saw, Moderna Museet, Malmö, 2015

"In 2015 kreeg ik de opdracht om Simone Forti's *See Saw* (1960) opnieuw te encsceneren voor de tentoonstelling 'Objects and Bodies at Rest and in Motion' in het Moderna Museet. Een van mijn eerste vragen was hoe ik de multiplex prop en de relatie tot de tentoonstellingsruimte en de andere kunstwerken in de tentoonstelling moest beschouwen, of hoe het te laten spreken wanneer het niet in gebruik was?"

« En 2015, on m'a demandé de remettre en scène *See Saw* (1960) de Simone Forti pour l'exposition 'Objects and Bodies at Rest and in Motion' au Moderna Museet et l'une de mes premières questions a été de savoir comment considérer l'accessoire en contreplaqué et sa relation avec l'espace d'exposition et les autres œuvres de l'exposition, ou comment le faire parler lorsqu'il n'est pas utilisé. »

"In 2015 I was commissioned to restage Simone Forti's *See Saw* (1960) for the exhibition 'Objects and Bodies at Rest and in Motion' at Moderna Museet and one of my first questions was how to consider the plywood prop and its relationship to the exhibition space and the other artworks in the exhibition, or how to make it speak when not in use?"

To Imagine Action, Studio Dabbeni, Lugano, 2004

To Imagine Action diende als een binnenopstelling van een publieke ruimte, als een plaats voor gemeenschap, dialoog en collectieve kennis.

To Imagine Action a été conçu comme une représentation intérieure d'un espace public en tant que lieu de communauté, de dialogue et de connaissance collective.

To Imagine Action was conceived as an indoor representation of a public sphere as a place of community, dialogue and collective knowledge.

Courtesy the artist and Gallery Barbara Wien, Berlin, 2004. Photo: R. Paltrinieri

Directed by Luca Frei and performed by Christine Brorsson, Khamlane Halsackda, Jonna Tideman. Photo: Luca Frei

Model for a Pedagogical Vehicle, “bauhaus imaginista: Corresponding With”, National Museum of Modern Art, Kyoto, 2018

Model for a Pedagogical Vehicle is een verplaatsbare metalen display structuur met kussens, papierstudies en archiefphoto's gemonteerd op hangende panelen. De foto's documenteren de “Design van het Leven Tentoonstelling”, die in 1931 door Renshichiro Kawakita in Tokio werd georganiseerd om de pedagogie van het Bauhaus aan een Japans publiek te presenteren.

Model for a Pedagogical Vehicle est une structure d'exposition métallique mobile avec des coussins ainsi que des études en papier et des photographies d'archives montées sur des panneaux suspendus. Les photographies documentent « L'Exposition du Design de la Vie », organisée par Renshichiro Kawakita à Tokyo en 1931 pour présenter la pédagogie du Bauhaus à un public japonais.

Model for a Pedagogical Vehicle is a movable metal display structure with pillows, paper studies and archival photographs mounted on hanging panels. The photographs document the “Exhibition of Life Design”, organised by Renshichiro Kawakita in Tokyo in 1931 to introduce Bauhaus-inspired pedagogy to a Japanese audience.

Courtesy the artist and Gallery Barbara Wien, Berlin
Photo: Yuki Moriya

Supports for sitting, standing, leaning and dancing, Galerie Barbara Wien, Berlin, 2019–2020

Veertien verschillende geometrische elementen zijn bekleed met felgekleurde stoffen in lijn met de serie schilderijen *Untitled* (ook in de tentoonstelling bij MDD). Samen vormen de sculpturen een driedimensionaal landschap dat interactief kan worden geactiveerd.

Quatorze éléments géométriques différents recouverts de tissus aux couleurs vives, d'après la série de peintures *Untitled* (également dans l'exposition au MDD). Ensemble, les sculptures forment un paysage tridimensionnel offrant la possibilité d'être activée de manière interactive.

Fourteen different geometric elements are upholstered in bright coloured fabrics following the *Untitled* painting series (included in the MDD exhibition). The sculptures form a three-dimensional landscape, which proposes a setting that has the potential of being put into use and interacted with.

Courtesy the artist and Gallery Barbara Wien, Berlin
Photo: Nick Ash

Over de kunstenaar

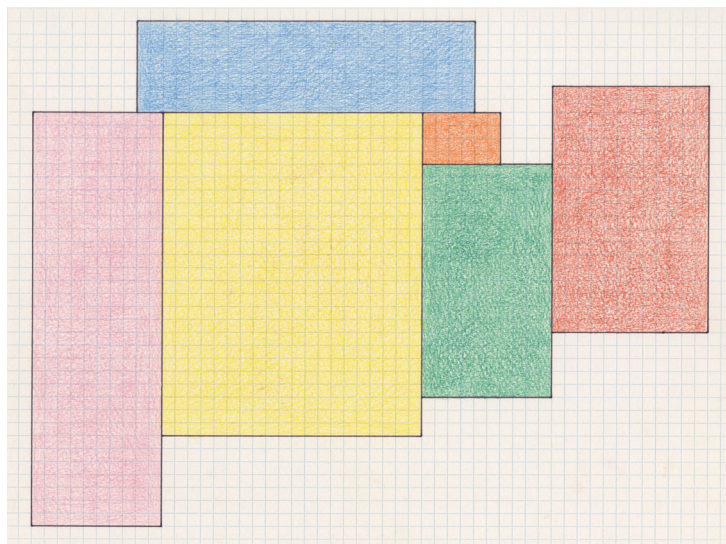
Luca Frei (1976, Lugano) heeft solotentoonstellingen gehad in onder andere Malmö Konsthall (2020); Kunsthauus Glarus (2013); Bonner Kunstverein, Bonn (2012); Museo Cantonale d'Arte, Lugano (2010); en Lunds Konsthall (2008). Groepstentoonstellingen vonden plaats in Haus der Kulturen; der Welt, Berlijn; Moderna Museet, Malmö/ Stockholm; The National Museum of Modern Art, Kyoto; Centre Pompidou, Parijs; en M HKA Museum voor Hedendaagse Kunst Antwerpen. Recente projecten zijn onder meer het tentoonstellingsontwerp voor de avant-garde collectie in het Henie Onstad Kunstsenter in Oslo en het grafisch ontwerp voor de monografie *The Otolith Group: Xenogenesis* (2021).

À propos de l'artiste

Luca Frei (1976, Lugano) a présenté des expositions individuelles, entre autres, au Malmö Konsthall (2020); Kunsthauus Glarus (2013); Bonner Kunstverein, Bonn (2012); Museo Cantonale d'Arte, Lugano (2010); et Lunds Konsthall (2008). Parmi ses expositions collectives figurent la Haus der Kulturen der Welt, Berlin; le Moderna Museet, Malmö/ Stockholm; le National Museum of Modern Art, Kyoto; le Centre Pompidou, Paris; et le M HKA Musée d'Art Contemporain à Anvers. Ses projets récents comprennent entre autres l'exposition de la collection d'avant-garde au Henie Onstad Kunstsenter d'Oslo et la conception graphique de la monographie *The Otolith Group: Xenogenesis* (2021).

About the artist

Luca Frei (1976, Lugano) has had solo exhibitions at, among others, Malmö Konsthall (2020); Kunsthauus Glarus (2013); Bonner Kunstverein, Bonn (2012); Museo Cantonale d'Arte, Lugano (2010); and Lunds Konsthall (2008). Group exhibitions include Haus der Kulturen der Welt, Berlin; Moderna Museet, Malmö/Stockholm; The National Museum of Modern Art, Kyoto; Centre Pompidou; Paris and M HKA Museum of Contemporary Art Antwerp. Recent projects include the exhibition design for the avant-garde collection at Henie Onstad Kunstsenter in Oslo, and graphic design for the monograph *The Otolith Group: Xenogenesis* (2021).

Luca Frei, *Preparatory drawing for Munich Readings*, 2003
Courtesy the artist

Werk van Afro-Amerikaanse
kunstenaars uit de collectie
Vermeire-Notebaert

A

Œuvres d'artistes afro-
américain.e.s dans la collection
Vermeire-Notebaert

Museum Dhondt-Dhaenens presenteert het eerste overzicht van de collectie Vermeire-Notebaert. Tijdens vier opeenvolgende tentoonstellingen gedurende één jaar (2021-2022) kunnen bezoekers kennismaken met een van de meest vooruitstrevende en internationale privécollecties van hedendaagse kunst in België.

Le Musée Dhondt-Dhaenens a l'honneur d'exposer la première présentation de la collection Vermeire-Notebaert. À travers quatre expositions consécutives sur une année, le MDD lèvera le voile sur une des collections d'art contemporain privées les plus progressistes de Belgique.

Museum Dhondt-Dhaenens is proud to present the first comprehensive overview of the Vermeire-Notebaert collection. Through four consecutive exhibitions over one year, visitors will discover one of Belgium's most progressive private contemporary art collections.

Works by Afro-American
artists from the Vermeire-
Notebaert Collection

Beautiful

America

Deana Lawson, *Signs*, 2016
© Deana Lawson

A Beautiful America, de eerste tentoonstelling in deze reeks, toont recent werk van vooraanstaande Afro-Amerikaanse kunstenaars, van wie velen niet eerder in een Belgische instelling te zien zijn geweest. De werken van Kevin Beasley, Deana Lawson, Tschabalala Self, Paul Mpagi Sepuya, Shikeith, Mickalene Thomas en Kehinde Wiley confronteren de bezoeker met de specifieke vormen van expressie en met de bijzondere eigenheid van de Afro-Amerikaanse cultuur. Het volgende gesprek tussen de verzamelaars Hendrik Vermeire en Arne Notebaert (V&N) en Laurens Otto (LO), curator van MDD, vond plaats bij hen thuis op 10 oktober 2021.

LO Wat heeft jullie aangetrokken tot werk van Afro-Amerikaanse kunstenaars? Waarom wilden jullie in deze eerste tentoonstelling specifiek dit werk tonen?

V&N Aan de ene kant is er een unieke expressie van de dagelijkse realiteit in Amerika en aan de andere kant is er een bijzondere eigenheid om daar op een meer creatieve manier mee om te gaan dan wij in Europa gewoon zijn. Neem de 'rhinestones' (het op diamant lijkend materiaal op basis van glas) in het werk van Mickalene Thomas, dat een rock & roll gehalte heeft. Europeanen zijn te timide, te conservatief voor zulke vormen van expressie. Het eerste hedendaagse kunstwerk dat wij kochten was dan ook het werk *Untitled Down (with bullet)* van Kehinde Wiley in 2015. Hij schildert hier een man die de dag voor de sitting in het been geschoten was. Maar het werk wat wij zoeken kan uit elk continent komen, wij volgen sinds kort bijvoorbeeld ook jonge stromingen in Latijns-Amerika.

LO Hoe gaan jullie te werk? Wat gaat eraan vooraf eer jullie een werk aankopen?

V&N Wij zoeken naar jonge kunstenaar die een eigen taal of expressie ontwikkelen. Als we bepaalde kunstenaars 'willen', gaan wij daar zeer actief naar op zoek en leggen wij contact met de kunstenaar zelf. Hierdoor zijn vele vriendschappen ontstaan. Wij hebben dan ook nog nooit een werk op een veiling gekocht, het is altijd zo direct mogelijk.

Soms dringen we inderdaad aan en doen we ons uiterste best om het te kunnen kopen. Na gesprekken of ententes met de kunstenaar, is het soms de kunstenaar zelf die de galerie vraagt om een bepaald werk voor ons te reserveren.

LO Voor mij is *Signs* (2016) van Deana Lawson een van de meest opvallende werken. Het staat natuurlijk in een lange traditie van fotografie die toont dat het beeld een compositie is, maar het heeft tegelijkertijd een rauwe lading.

V&N De titel *Signs* verwijst naar de handgebaren van de jonge mannen en naar het concept van een teken, als een fysiek symbool van communicatie. Wat betreft compositie is het werk perfect. De vingers van de man rechts zijn perfect, de vingers van de man met de pixels zijn perfect, het oog dat door de vingers van de man links kijkt is perfect. Deana Lawson is als professor Beeldende Kunst aan Princeton op zeer intellectuele manier met fotografie bezig en geeft in haar werk de realiteit van zwarte gemeenschap weer, vaak in intieme settings. De 'gang members' zijn modellen die ze voor dit beeld heeft gezocht. In mijn idee is het de beste fotograaf van haar generatie en lang ondergewaardeerd gebleven, tot haar recente Hugo Boss Prize in het Guggenheim.

LO Jullie lijken zeer discreet met jullie collectie om te gaan. Wat heeft jullie overtuigd om in vier tentoonstellingen jullie collectie in MDD te tonen?

V&N Onze collectie is nog nooit ergens getoond. We leven op ons eiland en willen dat eigenlijk ook zo houden. Toch zijn we op de uitnodiging van het museum ingegaan omdat het belangrijk is dat sommige werken publiek getoond worden. Vele van de kunstenaars zijn nog nooit in Europa getoond, laat staan in België. De vraag om deze werken te tonen in een Belgisch museum is ook om het publiek – en zelfs andere verzamelaars – duidelijk te maken dat er belangrijke stromingen bestaan die bij ons onbekend zijn. Dat is misschien licht didactisch, maar het is de taak van een museum om te tonen wat er leeft in de wereld.

L'exposition inaugurale de la série, *A Beautiful America*, présente des œuvres récentes d'artistes afro-américains de premier plan, dont beaucoup n'ont jamais été montrées dans des institutions belges. Les œuvres de Kevin Beasley, Deana Lawson, Tschabalala Self, Paul Mpagi Sepuya, Shikeith, Mickalene Thomas et Kehinde Wiley confrontent le visiteur aux formes d'expression spécifiques et à l'individualité particulière de la culture afro-américaine. L'échange suivant entre les collectionneurs Hendrik Vermeire et Arne Notebaert (V&N), et Laurens Otto (LO), curateur du MDD, a eu lieu à leur domicile le 10 octobre 2021.

LO Qu'est-ce qui vous intéresse dans le travail d'artistes afro-américains ? Pourquoi avez-vous voulu montrer ces œuvres en particulier dans ce premier volet ?

V&N D'une part, ces œuvres contiennent une expression unique de la réalité quotidienne aux États-Unis et, d'autre part, il y a cette particularité de traiter ces questions de manière plus créative que nous en avons l'habitude en Europe. Prenez les brillants dans l'œuvre de Mickalene Thomas, qui a une teneur indubitablement rock & roll et non-européenne. La toute première œuvre d'art contemporain que nous avons achetée est *Untitled Down (with bullet)* de Kehinde Wiley en 2015. Il y peint un homme qui avait reçu une balle dans la jambe la veille de la séance. Mais le travail que nous recherchons peut provenir de n'importe quel continent ; nous avons récemment commencé à suivre de jeunes artistes en Amérique latine, par exemple.

LO Comment travaillez-vous ? Quelles sont les étapes avant l'achat d'une œuvre ?

V&N Nous recherchons de jeunes artistes qui développent leur propre langage et ont

leur propre expression. Si nous « voulons » certains artistes, nous les recherchons très activement et prenons contact directement. Cela a donné lieu à de nombreuses amitiés. Nous n'avons jamais acheté une œuvre dans une vente aux enchères ; c'est toujours aussi direct que possible. Parfois, nous insistons et faisons tout notre possible pour pouvoir acheter une pièce. Après de nombreuses conversations ou dîners avec l'artiste, il arrive que c'est il ou elle qui demande à la galerie de nous réserver une œuvre particulière.

LO Pour moi, *Signs* (2016) de Deana Lawson est l'une des œuvres les plus marquantes dans ce premier ensemble. Elle s'inscrit, bien sûr, dans une longue tradition de la photographie qui traite l'image comme une composition, mais elle a en même temps une énorme force de réalité.

V&N Le titre *Signs* fait référence aux signes des mains formés par les jeunes hommes et au concept de signe en tant que symbole physique de communication. En termes de composition, l'œuvre est parfaite. Les doigts de l'homme à droite, ceux de l'homme

pixellisé, l'œil qui nous regarde à travers les doigts de l'homme à gauche – tout est parfait. Deana Lawson, professeur de beaux-arts à Princeton, s'engage dans la photographie de manière intellectuelle et dépeint dans son travail certaines réalités de la communauté noire, souvent dans un cadre intime. Les membres du « gang » sont des modèles qu'elle a sélectionnés pour cette image. À mon avis, Deana est la meilleure photographe de sa génération et a longtemps été sous-estimée, jusqu'à son récent prix Hugo Boss au Guggenheim.

LO Vous semblez très discrets avec votre collection. Qu'est-ce qui vous a convaincu de présenter votre collection au MDD sur quatre expositions ?

V&N Notre collection n'a jamais été exposée jusqu'à présent. Nous vivons pour ainsi dire sur notre île et tenons à ce que ça reste ainsi. Nous avons pourtant accepté l'invitation du musée car il est important que certaines œuvres soient montrées publiquement. De nombreux artistes dans notre collection n'ont jamais été exposés en Europe, sans parler de la Belgique. Le choix d'exposer ces œuvres dans un musée belge vise également à informer le public et même d'autres collectionneurs qu'il existe des mouvements importants qui nous sont inconnus. C'est peut-être un peu didactique, mais c'est la fonction d'un musée de montrer ce qui se passe actuellement dans le monde.

The inaugural exhibition in the series, *A Beautiful America*, showcases recent work by leading Afro-American artists, many of whom have never been shown in a public Belgian institution. The works of Kevin Beasley, Deana Lawson, Tschabalala Self, Paul Mpagi Sepuya, Shikeith, Mickalene Thomas and Kehinde Wiley confront the visitor with specific forms of expression and the particular individuality of Afro-American culture. The following exchange between the collectors Hendrik Vermeire and Arne Notebaert (V&N), and MDD curator Laurens Otto (LO) took place at their home on 10 October 2021.

LO What interests you in the work of Afro-American artists? Why did you want to show these works in particular for the first exhibition?

V&N These works contain a unique expression of the day-to-day reality in the US and also testify to a special individuality to take on these aspects in a more creative way than we are used to in Europe. Take the rhinestones in the work of Mickalene Thomas, which have a distinctly un-European rock & roll character. The first contemporary artwork we bought was Kehinde Wiley's *Untitled Down (with bullet)* in 2015. He painted a man who had been shot in his leg the day before the sitting. But the works we are searching for can come from any continent. We have recently started following young movements in Latin America, for example.

LO How do you operate? What are the steps you take before acquiring a work?

V&N We are looking for young artists who develop their own language or expression. If we "want" certain artists, we look for them very actively and make contact with them

personally. This has resulted in many friendships. We have thus never bought a work at auction; for us it is always as direct as possible. Sometimes we insist and do our utmost to buy a work. After many conversations or dinners with an artist, it happens that she or he will ask the gallery to reserve a particular work for us.

LO For me, *Signs* (2016) by Deana Lawson is one of the most striking works in this ensemble. It stands of course in a long tradition of photography that acknowledges that the image is composed, but at the same time it is charged with a specific reality.

V&N The title *Signs* refers to the hand signals formed by the young men and to the concept of a sign as a physical symbol of communication. In terms of composition, the work is perfect. The fingers of the man on the right, the fingers of the one with the pixels, the eye looking through of the man on the left – everything is perfect. Lawson, a professor of Fine Arts at Princeton, engages with photography in a uniquely intellectual way to portray certain realities of black culture, often in

intimate settings. The "gang members" are models she found to create this image. In my opinion, she is the best photographer of her generation and remained undervalued for a long time, until she was recently awarded the Guggenheim's prestigious Hugo Boss Prize.

LO You seem to be very discreet with your collection. What convinced you to show your collection at MDD, in four separate exhibitions?

V&N Our collection has never been shown anywhere before. We live on our island, so to speak, and want to keep it that way. Yet we accepted the museum's invitation because it is important that some works are shown to the public. Many of the artists have never been shown in Europe, let alone in Belgium. The choice to show these works in a Belgian museum is also to make it clear to the public – and even to other collectors – that there are important movements that are unknown to us. That may be slightly didactic, but it is the task of a museum to show what is going on in the world.

Antichambre

Tim Trantenroth

Antichambre is een nieuwe reeks tentoonstellingen waarin een afzonderlijk werk centraal staat uit de toiletten van verzamelaars. De toiletten van verzamelaars worden meestal over het hoofd gezien als tentoonstellingsruimte en kunnen schatten bevatten die alleen voor de naaste vrienden en familie zijn.

De eerste Antichambre tentoonstelling toont een schilderij van de Duitse kunstenaar Tim Trantenroth (1969, Waldsassen). Trantenroth schildert vaak architectuur en lege stedelijke omgevingen. In *Kamera (K. mit Arm)*, uit 2005, richt hij zich op de bewakings-systemen die onze steden omvormen tot voyeuristische podia.

Antichambre est une nouvelle série d'expositions axée sur une seule pièce provenant des toilettes de collectionneurs. Souvent négligées en tant qu'espaces d'exposition, les toilettes peuvent receler des trésors invisibles sauf pour les ami.e.s et les intimes.

La première exposition Antichambre présente une peinture de l'artiste allemand Tim Trantenroth (1969, Waldsassen). Les peintures de Trantenroth prennent souvent comme sujet des architectures et des environnements urbains. Avec *Kamera (K. mit Arm)* de 2005, il s'intéresse aux systèmes de surveillance qui transforment nos villes en scènes voyeuristes.

Antichambre is a new series of single-piece exhibitions, focusing on works from private collections located in the owners' toilets. Usually overlooked as spaces of display, toilets can hold treasures invisible but to the closest friends and family.

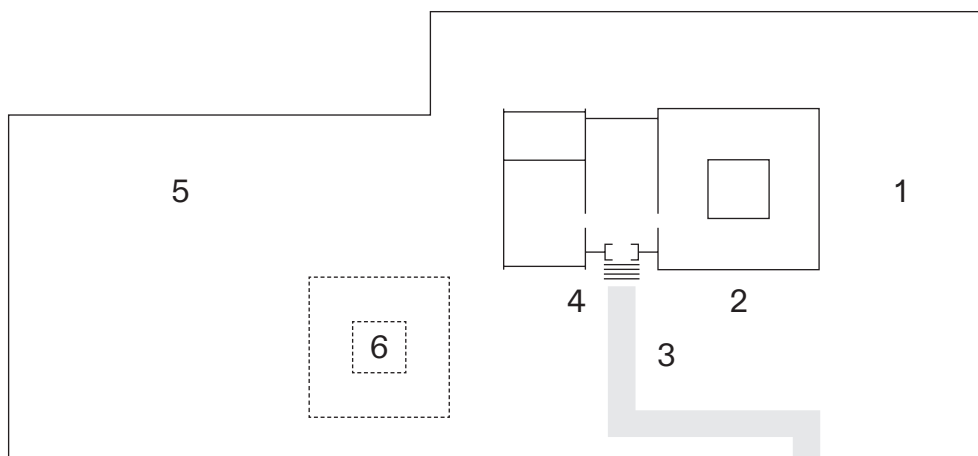
The first Antichambre exhibition features a painting by the German artist Tim Trantenroth (1969, Waldsassen). Trantenroth often paints architecture and empty urban settings. In *Kamera (K. mit Arm)*, from 2005, he focuses on the systems of surveillance that transform our cities into voyeuristic stages.

Beeldentuin

De beeldentuin van Museum Dhondt-Dhaenens is gratis en vrij toegankelijk tijdens de openingsuren van de tentoonstellingen. Ontdek er een selectie van permanente en tijdelijke beeldhouwwerken van de jaren 1960 tot nu.

Le jardin de sculptures du Musée Dhondt-Dhaenens est gratuit et ouvert au public pendant les heures normales d'ouverture des expositions. Venez découvrir une sélection de sculptures permanentes et temporaires des années 1960 à nos jours.

The sculpture garden of Museum Dhondt-Dhaenens is free and open to the public during normal exhibition opening times. Come discover a selection of permanent and temporary sculptures from the 1960s to the present.

- 1 Karel De Meester
- 2 Gary Hume
- 3 Bernd Lohaus
- 4 Paul Van Gysegem
- 5 Isa Genzken
- 6 Rirkrit Tiravanija

Agenda

Manon de Boer

in conversation with Latifa

Laâbissi and Laszlo Umbreit

13.02.22-22.05.22

De eerste solotentoonstelling van Manon de Boer in een publieke instelling in België, met een omvattende geluidsinstallatie en de première van de Boer's and Laâbissi's film *Persona*.

Werken uit de collectie

Vermeire-Notebaert

13.02.22-22.05.22

De tweede tentoonstelling met werk uit de collectie Vermeire-Notebaert zal een geheel ander aspect van de collectie belichten.

Activiteiten

Theeceremonie Rirkrit Tiravanija

zon. 07/11 14u-17u

zon. 05/12 14u-17u

zon. 09/01 14u-17u

Elke eerste zondag van de maand wordt het paviljoen van kunstenaar Rirkrit Tiravanija geactiveerd tijdens een gratis theeceremonie. Plaatsen zijn beperkt dus reserveer snel uw tijdslot via de website.

Kunstendag voor kinderen

Bewegen op het ritme van kunst

zon. 21/11 14u-15u30

Dans rond in de tentoonstelling *working spacing moving* van de Zwitserse kunstenaar Luca Frei. Een speelse en lichamelijke ervaring van ritme en kleur, aan de hand van video, tekeningen, schilderijen en maquettes.

Voor kinderen van 6 tot 12 jaar

Volzet, schrijf je gratis in voor

de wachtlijst via de website of balie

Boek Presentatie

Jan Van Imschoot:

La présentation des absents

zon. 21/11 16u-17u30

Gesprek rond Jan Van Imschoots pas verschenen monografie *La présentation des absents* (Editions Galerie Templon, 2021) met Jan Van Imschoot, Barbara De Coninck, Jeroen Laureyns en Bart Cassiman (onder voorbehoud)

Schrijf je gratis in via de website of balie

Manon de Boer & Latifa Laâbissi, still from *Persona*, 2022, video, 32'. Courtesy the artists and Jan Mot, Brussels

Groepen

Groepsbezoeken

Haal meer uit uw museumbezoek met onze rondleidingen op maat voor uw groep of klas. Info en reservaties via publiek@museumdd.be of +32 (0)9330 17 30

Museumgids voor 17u € 70*

Museumgids na 17u € 170**

Exclusief toegangsticket

Max 12 p/groep (1u)

* met directeur of curator € 250

** met directeur of curator € 350

Educatieve workshops voor scholen, klassen en internaten

Mogelijk op dinsdag en woensdagnamiddagen

€ 4 (per leerling)

Exclusief toegangsticket

Max. 25 p/groep (1u30)

Bezoek

Woning Van Wassenhove en Wunderkammer

Enkel op aanvraag via publiek@museumdd.be
Reservatie-aanvragen minimum twee weken op voorhand

Stichting Mw. Jules Dhondt-Dhaenens
Museumlaan 14
9831 Deurle, België
www.museumdd.be
info@museumdd.be
+32 (0)9330 17 30

Redactie: Antony Hudek, Laurens Otto,
Rik Vannevel
Grafisch ontwerp: ruttens-wille

© de kunstenaars,
Museum Dhondt-Dhaenens, 2021

Wettelijk Depotnummer: D/2021/6349/003

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel deel van deze publicatie mag gereproduceerd of overgedragen worden, in enige vorm of op enige wijze, elektronisch of mechanisch, met inbegrip van fotokopie, opname of enig ander informatie-, opslag- of ophaalsysteem, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van rechthebbenden.

Museum Dhondt-Dhaenens

Jan(us) Boudewijns (tentoonstellingsverantwoordelijke), Sonia Gasparini (zakelijk coördinator), Antony Hudek (directeur), Vincent Laute (logistieke medewerker), Laurens Otto (curator), Jimmy Soetaert (locatie-beheerder), Michiel Van Damme (artistiek medewerker en collectiebeheer), Esther Van den Abeele (publieksmedewerker), An-Valerie Vandromme (productieverantwoordelijke), Rik Vannevel (communicatieverantwoordelijke)

Raad van Bestuur

Christine Claus (Co-Vicevoorzitter), Tanguy Van Quickenborne (Co-Vicevoorzitter), Patricia Duyck, Luc Keppens, Sophie Lauwers, Frédéric Marien, Luc Tuymans

Raad Van Advies

Lieve Andries-Vanlouwe, Frank Benijts, Bie Hooft-De Smul, Bruno Matthys, Paul Thiers, Benedikt van der Vorst, Paul Vanhonnebrouck, Tanguy Van Quickenborne, Arne Van Wonterghem

Patroons

Michel Delfosse, Marianne Hoet, Siegfried Jonckheere, Luc Keppens, Marc Maertens, Damien Mahieu, Christian Mys, Arne Notebaert, Sabine Sagaert, Paul Thiers, Peter van der Graaf, Katrien Van Hulle, Tanguy Van Quickenborne, Jocelyne Vanthournout, Leo Van Tuyckom, Hendrik Vermeire

Met bijzondere dank aan

Frederiek Ballière, Arne Bastien, Paul Beguin, Charlotte Crevits, Stefano Dabbeni, Lore Dejonckheere, Majula Drammeh, Johan Eklund, Jonas Fogh, Khamlane Halsackda, Jeroen Heerwegh, Arianne Kamsteeg, Coen Kelder, Maarten Koek, Renato Miskolczi, Arne Notebaert, Julie Nymann Jensen, Esther Scherchen, Bernard T'Hooft, Joep van Lieshout, Johan Vandermaelen, Lieve Vanmaele, Harm Verhagen, Hendrik Vermeire

Shahpour Pouyan – Skyhigh is my place is mede mogelijk gemaakt dankzij de steun van: Galerie Nathalie Obadia, Parijs/Brussel
Copperfield, Londen
Lawrie Shabibi, Dubai
Henry Moore Foundation
Ouwen Duiker

Luca Frei – working spacing moving is mede mogelijk gemaakt dankzij de steun van: Pro Helvetia
The Swedish Arts Grants Committee

Museum Dhondt-Dhaenens
drukt duurzaam dankzij
Zwartopwit

Tentoonstellingen / Expositions / Exhibitions

Shahpour Pouyan – *Skyhigh is my place*

Luca Frei – *working spacing moving*

A Beautiful America – Collectie Vermeire-

Notebaert, deel I

Antichambre

Tim Trantenroth

Beeldentuin

Karel De Meester

Isa Genzken

Gary Hume

Bernd Lohaus

Rirkrit Tiravanija

Paul Van Gysegem

Bezoekersgids

Guide du visiteur

Visitor's guide

nov.21-jan.22

museum
dhondt-
dhaenens